

Az álmodozó kertészek

Ezek a kertészek
merengő emberek,
ők nem kelnek fel reggelente,
és mégis eljárnak dolgozni,
képzeletük zengő piros erdő,
mikor locsolják a növényeket,
a virágok tekintete
örömmé hímezi ruhájukat,
lelkiismeretük az árnyékok,
s szeles időben a
teniszezők ütéseinek hangját
védőburának sóhajtják a virágokra.

Szép társamban valami meghasadt...

Szép társamban valami meghasadt,
ahogy a roncs jégen megtörik a kacaj,
ahogy langyos szelet tép össze a háztető.

Ahogy a fájdalomban meghasad a sóhaj,
ahogy a sovány fény elhajlik az aszfalton,
ahogy a kedvesség a düh kardján vérzik el.

Szép társam mindig hallgatagon járt haza,
szerették lépteit a kutyák,
a karján elaludt a szürkület,

de mostanában meghasadt valami benne,
s már dideregve nézik a fák,
és morzsolják törzsüket.